

Заћути мало, пусти, видиш да је...

А, како се то мало ћути?

Ућутиш кад видиш да је готово, да више ништа не можеш да урадиш, да твој глас ништа не мења, да говориш у празно...

Дакле, мало заћутим и чекам боље дане да проговорим..?

Да!

А, како онда да проговорим ако сад заћутим? С којим правом? Шта да кажем "бољим данима" зашто сам их ћутке чекао? Како уопште да стигну ако нам не чују гласове..?

Само ти ћути и брини за оно што имаш, тако ћеш...

Због оног што имам и бринем за ово што чине да немам!

Због деце, човече, ћути барем због њих.

Због њих и не смем да заћутим! Прећутимо ли ми данас- деца ће нам сутра говорити тишином!

Не лупај, знаш на шта мислим! Само мало заћути и...

Бих, али како се то мало ћути?

Па, не кажеш баш увек и све што ти је на памети.

Ја и не говорим шта ми је на памети већ на души. Лако бих ја за памет, поткупљиво је то, погано, али душа...

Некад сачуваш душу баш тако што ћутиш!

Не, ћутњом сачуваш оно за шта мислиш да је душа па кад проговориш схватиш да из тебе јечи празнина, понор, бездан бездушности...

Знам, али мораш да схватиш да смо немоћни и да ће за нама доћи неки бољи који ће бити достојнији Србије.

Добро, али ако смо немоћни како да очекујемо да нас наследе ти бољи од нас?! Могу ли се немоћни преци надати моћним потомцима?! Суво дрво ваљаном плоду..?

Могу! Гори од нас не могу бити!

Биће, јер данас не издајемо себе већ њих, а како да стасају у ваљане ако их још нерођене приметимо у неверу да су висине Дечана за њих недогледне и недостижне?! Како да ваљају кад им не дамо?

Како то мислиш: “Не дамо”?! Па, због њих се боримо да нас се сутра не стиде.

Чиме? Ћутњом се боримо? Боримо се тако што издају нећемо назвати- издајом, ђаволове шегрте таквима... Боримо ли се тиме што ће свој понос морати да траже на нашој срамоти?!

Претерујеш! Брука је ових на власти а не наша...

Не! Фукара и несој не може бити човек, али ако човек заћути постаје фукара и несој! Они постоје због наше ћутње, тумарају тишином, радују се Србији безречја... Ћутање је јатак издаји!

Добро, не могу више да...

Ево, заћутаћу мало, да видиш...

Непријатна тишина, а?! Страшно судилиште проклета понорница?

Није...

Јесте, али како да признаш да нема шта страшније од бата гробне тишине! Замисли како ће звучати векови ако им у завет оставимо ћутњу и дечанске висине као изазов уместо благослова?

Заћитимо ли сад вапићемо за оном јеванђељском тишином довека...

(Два у један)